

kamenja zaslužile zaradi podobnosti barve in oblike z ležečo oslicco – v istrskem narečju mušo.

Kmalu smo prišli h Gradišču z znamenito cerkvico Marije Snežne iz leta 1665 in še ohranjenim obrambnim nasipom. »Mušam« smo dosledno sledili prek Debele-ga hriba in Škrbine vse do Kojnika.

Vračali smo se po Kraškem robu, nato pa čez vrh Jampršnika in ob Jezeru »pobrali« dve izletnici, ki sta si na škrapljastem kraškem terenu zvili nogi.

Pred vrnitvijo na avtobus se je za nameček zgodila še ena »nezgoda« oziroma incident: nekulturni izpad pomočnika vodnika Darka na starejšega pohodnika, ki je po šestih urah hoje za trenutek zaostal. Razpoloženje je na srečo reševala z duhovitimi domislicami planinka, na primer o tem, da bi morali poleg nekdanje avstrijsko-beneške meje (s)poznati tudi druge meje in da bi marsikomu koristilo »zeleno čtivo« – Častni kodeks slovenskih planincev.

No, konec dober, vse dobro!

MINIATURA

S TERANOM V ŽEPU

LEA KUZMAN

V soboto zvečer se odločiva: jutri greva v Teranovo smer na Jezersko. Smer, ki sta jo v Dolgem hrbtu 6. februarja 1982 prva preplezala **Tine Kristan** in **Danilo Patarčič**, je pogost zimski cilj mnogim alpinistom. Ker so vremenarji napovedali ugodno vreme in sva od znancev dobila informacijo, da so razmere ugodne, se odločiva, da bo to moje prvo resnejše zimsko plezanje. Da pa bi bila mera še bolj polna, se s Petrom dogovoriva, da bova prenočila v mrzli zimski sobi na Vadinah.

Kot rečeno je bilo tudi storjeno.

Sobotni dan se je začel zelo zgodaj. Sprva je bila vožnja na Jezersko, nato dostop, ki pa na srečo ni naporen, in končno se ustaviva pod smerjo. Medtem ko si natikava dereze in pripravljava opremo za varno plezanje, naju pozdravi možakar, ki hiti v dolino. Utegne le povedati, da so razmere odlične in da se mu mudi domov k otrokom. Lepo je srečati ljudi, ki se ne odpovejo svojim konjičkam in pri tem ne zanemarjajo svojih otrok!

Na vstopu srečava še eno navezo in najine tri prijatelje, ki bodo plezali skupaj z nama, vendar nenavezani. Sama sebi še ne zaupam dovolj, tako da si hvaležno nadenem plezalni pas in se navežem.

Peter začne plezati prvi raztežaj in jaz ga varujem. Komaj čakam, da bom lahko zamahnila s cepinom in se pognala kvišku. Ker zelo hitro napreduje, se mi želja kmalu izpolni. Ko s cepinom in lednimi vijaki pripravi varovališče, lahko grem.

Užitek! Sneg in led sta v čudovitem razmerju, ravno primernem za malo šolo zimskega plezanja. Desna roka, leva roka, desna noga, leva noga, desna roka, leva roka... To se ponavlja, jaz pa uživam. Naklonina se giblje od 50 stopinj pa vse tja do 85. Ravno dovolj, da me tu in tam zajame adrenalinska mrzlica.

ln že se bližava izteku smeri v nekakšen skalni amfiteater. Tukaj naju čaka izpostavljeno prečenje v levo na greben. Zdrs bi tukaj pomenil nihajni padec in bingljanje v zraku. Moram priznati, da me je bilo tam precej strah. Toda že sem na grebenu, od koder se mi odpre pogled na moje prenočišče na Vadinah.

Ko prideva do kočice, zlahka najdem zimsko sobo. Skozi okno zlezeš v majhno sobico s pogradom in tremi vzmetnicami. Prijatelji se poslovijo in odhitijo v dolino, s Petrom pa pričneva kuhati. Imava majhen gorilnik, tako da čakava celo večnost, da zavre voda za čaj in juho. Sicer pa se nimava nad čim pritoževati, saj imava časa na pretek.

Tako se počasi zvečeri in prižgejo se prve zvezde. Kaže, da bo danes polna luna. Veličastno je opazovati vrhove v luninem svitu tako blizu, skoraj na dosegu roke. Vsa prevzeta nad lepoto narave se spraviva v spalni vreči in se pokrijeva še z odejami.

Pred nama je dolga mrzla noč. Tolaživa se, da nima vsak takšnega vikend paketa kot midva. Edini zvok, ki ga slišiva, je zavijanje vetra, ki pa proti jutru poneha.

Zjutraj zamudiva rojstvo novega dne in šele okrog devete ure pokukava iz zimske sobe. Vrhovi, ki se kopajo v soncu, kar potegnejo Petra iz sobe in že skače s fotoaparatom naokoli. Včerajšnje gazi ni videti. Kaže, da je veter opravil svoje. Pripraviva si zajtrk, topel čaj in kruh s pašteto, pobereva stvari in se odpraviva v dolino.

Sestop skozi žrelo je siten, ker morava gaziti napihan sneg in paziti, da ne zdrsneva. Toda že je tu pobočje, kjer snameva dereze, pospraviva cepine in se z novim doživetjem v žepu vračava domov in novim dogodivščinam naproti.

Kje pa je teran?

V mislih ste z nami

VERA PIPAL

*Belo svečko
je prižgala
tja med ruševje
zeleno.*

*Belo svečko
je prižgala
pod visoko
steno.*

*Tam, kjer se je
pot začela,
lučka bo
gorela.*

*Tam, kjer se je
pot končala,
tudi dogorela.*